

támadt akadály. A kémlelődő csapat csakugyan nézegetni, tapogatni kezdte az enyv-vonalat. Egy vigyázatlan hangya belé is ragadt menten. De társai, mihelyt látták a bajt, oda rohantak és közös erővel kiszabadították. Mivel pedig a szegény fíckónak szeme, szája és minden lába úgy tele lett a tapadós enyvvel, hogy mozdulni se bírt; a hű cimborák gyorsan és ügyesen megtisztították. S a megmentett hangya néhány pillanatra mulva már résztvett a vizsgálódás munkájában.

A kis csapat roppant gondosan és most már nagyon vigyázva kémlelte a ragadós gátat. Először csak egy ponton, és aztán mindig odább és odább. Minthogy a világon mindennek van vége: eljutottak a vonal végére is. Ott egy kis tanácskozás után rájöttek a nagy böles gondolatra: nini, hiszen ezt az akadályt is ki lehet ám kerülni!

De okulva az előbb törtéteken, fölmásztak a már kiszemelt odúig; hátha ott is támadt valami új veszedelem. És eltűntek a lyukban.

Míg ez az okos kis kémcsoport így dolgozott, a hatalmas, nagy hangyasereg szép csöndesen lent várakozott az asztal alatt.

Kis idő mulva az apró kémek ismét előkerültek az odúból. Meggyőződtek, hogy ottan nincsen semmi baj, minden a régiben van. És nagy örömmel szaladtak le a sereghez, vargabétút csinálván az enyv-vonal körül, megvinni a jó hírt, hogy: „Jőjjetek, pajtások, megszűnt a veszedelem, csak egy kis kerülő utat kell tennünk.“

Az egész sereg csodálatos rövid idő alatt megtudta, hogy bízvást föl lehet menni abba a barlangba. És tüstént fölfelé indult a nyüzsgő vándorlás, roppant nagy fekete betűt írván le a falon a ragadós enyv-gát körül, amint óvatosan kerülte a veszedelmet.

Alig telt el egy negyedóra, az egész sereg bevonult az odúba és az utolsó hangya is eltűnt a résben.

Ismét egyedül maradtam kis szobámban. Imádó csodálat emeltem föl lelkemet a jó Istenhez, aki ilyen parányi teremtéseknek is adott elég okosságot ahhoz, hogy szegény kis életüket így eszesen óvják meg a veszedelemtől. És hálát adtam a jó Istennek, hogy ily szép példában mutatta meg nekem nagy bölcseségét és kegyelmét.

(Tóth Béla.)

A LÓ ÉS A LOVAS.

Gyerünk innen, pej paripám!

— Hova menjünk, édes gazdám?

Gyerünk, mint a madár

A kék levegőbe,

Ezüst folyón által

Aranyos erdőbe.

— Messze van az, de nem bánom,

Ha te mondd, megpróbálok...

Hogy repüljek veled?

Miképpen gondoltad?

Ugy-e, mint a szélvész,

Vagy mint a gondolat?"

Balgatag volt jó gazdája,
Hallgatott a ló szavára,
S az álnok paripa
Nekivadult, hájrá!
Gazdája szavára
Már fület sem hajtá.

Elvakultán, fürge lábbal
Vágtat tüskén, bokron által...
A zabola bezzeg
Most kellene éppen!
S a lovas élete
Megmaradna épen.

Ugy repülj, mint a gondolat,
Hét országot egy perc alatt.
— Meglesz, édes gazdám,
Ugy repülök tehát,
De szájamból előbb
Vedd ki a zabolát!

S mit gondoltok, talán végre
Aranyos erdőbe értek?
Oda, oda, egy nagy
Szikla tetejére,
Onnan meg a szörnyű
Mélység fenekére.

Tartsad paripádat féken,
Hogy éltedben kárt ne tégyen.
Könnyen elragadhat,
Könnyen elvadulhat
Nyugtalan paripád:
A heves indulat.

(Lévay József.)

Ismeretterjesztő előadás.

Kik rokonaink és hol élnek?

A Kárpátok medencéjében, a Duna–Tisza vidékén, legközelebbi rokonaitól elszakadva, szláv, germán és más idegen népek közé ékelve éli a magyar nép már több, mint ezer éve küzdelmes életét.

Történelme, nemzeti létének legfőbb törekvése volt mindig, hogy a távoli őshazából hozott nyelvét és népi sajátosságait, minden idegen befolyás ellenére is megőrizze: hogy magyar maradjon.

A nyugat és kelet ütközőpontján tekintgetett nyugatra haladásért s keletre vágyóan keresve multját és azokat, akik azt megtestesítik: ősi származásának élő tanúit, keleten hagyott rokonait.

Nézzünk vissza a legtávolabbi korokba: az írott magyar történelem első oldalain már megtaláljuk az ősök és rokonok felkutatásának vágyát. Csaknem minden század megszüli a magyar őshaza, a rokonnépek keresésének megszállottjait. A magyar nyelv ujjászületése és az összehasonlító nyelvtudomány fejlődése már régen megadta a választ ezekre a kérdésekre. A